กลยุทธการจัดการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างCultural Literacyกับตำรา『あきこと友だち』

ประภา แสงทองสุข
ฮัตตะ นาโอมิ

มีคนเคยตั้งคำถามว่าจุดมุ่งหมายที่แท้จริงในการเรียนภาษาญี่ปุ่นนั้นคืออะไร Yabe (2001) ได้กล่าวว่าการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในระดับประถมศึกษาจนถึงมัธยมศึกษาในต่างประเทศนั้น ไม่ใช่เป็นการศึกษาที่มีไว้เพื่อเรียนตัวภาษา แต่มีไว้เพื่อเป็นการพัฒนามนุษย์ให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ โดยการเสริมสร้างศักยภาพในการตั้งรับ และปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมที่แตกต่างได้

1. วัฒนธรรมที่แตกต่าง

เมื่อกล่าวถึง "วัฒนธรรมที่แตกต่าง" ส่วนใหญ่มักมองว่าเป็นวัฒนธรรมต่างชาติที่แตกต่างจากวัฒนธรรมของชาติตน แต่แท้ที่จริงความหมายของวัฒนธรรมที่แตกต่างนั้นกินความกว้างกว่านั้น กล่าวคือ ถึงแม้จะเป็นคนในชาติเดียวกัน แต่เติบโตมาจากสังคม หรือสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกันย่อมมีวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน และวัฒนธรรมที่กล่าวถึงนี้ไม่ใช่หมายถึงวัฒนธรรมประเพณีดั้งเดิมเท่านั้น แต่หมายถึงวัฒนธรรมการดำเนินชีวิตด้วย ซึ่งอาจแบ่งวัฒนธรรมได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้ คือ

(1)วัฒนธรรมที่มองเห็นได้ด้วยตาเปล่า หมายถึง วัฒนธรรมที่สามารถจับต้องได้ เช่น ผลงานทางด้านศิลปหัตถกรรม เครื่องนุ่งห่ม อาคารบ้านเรือน อาหาร เป็นต้น

(2)วัฒนธรรมที่มองไม่เห็นด้วยตาเปล่า ได้แก่ วิถีความคิด การกระทำ ค่านิยม กฎเกณฑ์ ธรรมเนียม ภาษา และท่าทาง เป็นต้น เช่น การไปเที่ยวบ้านผู้อื่น บางวัฒนธรรมต้องไปตรงตามเวลานัดหมาย บางวัฒนธรรมต้องไปหลังเวลานัดหมายเล็กน้อย

2. Cultural Literacy

Yabe (2001) เรียกทักษะที่จะทำให้มนุษย์สามารถปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมที่แตกต่างนี้ ว่า "Cultural Literacy" และขยายความคำว่า Cultural Literacy(CL) ว่า คือ ทักษะดังต่อไปนี้

CL1: สังเกตเห็นความหลายหลากทางด้านวัฒนธรรม(สาเหตุหรือที่มาที่ทำให้คนมีการดำเนินชีวิต หรือมีธรรมเนียมปฏิบัติและมีวิถีความคิดเช่นนั้น)

CL2: สนใจในวัฒนธรรมที่แตกต่าง

CL3: สังเกตเห็นและพร้อมที่จะละเลิกวิธีคิดแบบดั้งเดิมที่ยึดติดกับรูปแบบเดิม

CL4: รู้และก้าวสู่ความเป็นสากลของพื้นฐานเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นซึ่งแตกต่างกันทางรูปลักษณ์ภายนอก

CL5: เข้าใจผู้ที่มีวัฒนธรรมแตกต่างจากตน

CL6: เรียนรู้การมีมุมมองหลายๆด้าน

CL7: รู้จักคิดเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมของตนเอง

CL8: สำนึกเกี่ยวกับเรื่องของตนเองจากการที่เข้าใจผู้อื่น

CL9: มีทักษะในการพูดหรือแสดงออกในเรื่องตนเองและรู้จักปรับตัว ให้เข้ากับผู้อื่น

3. **Teaching Strategy**

Yabe (2001) ได้เสนอกลยุทธการจัดการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้าง "Cultural Literacy" โดยเรียกกลยุทธนี้ว่า "Teaching Strategy(TS)" ดังนี้

TS1 กำหนดหัวเรื่องวัฒนธรรมที่จะสอนให้เป็นเรื่องใกล้ตัวผู้เรียน

หากเป็นเรื่องใกล้ตัวก็จะทำให้ผู้เรียนสนใจเนื่องจากเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตนเอง และ พร้อมที่จะสนทนากับคู่สนทนาเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร และทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าเป็น การสื่อสารที่มีความหมาย ใช้ได้ในชีวิตจริง แม้ผู้สอนจะเป็นผู้กำหนดหัวเรื่องในการสนทนา แต่ก็ควรมีเทคนิคที่จะดึงศักยภาพของผู้เรียนแต่ละคน ให้นำข้อมูลของตนมาสื่อสารในหัวข้อที่ตนกำหนดได้

TS2 เชื่อมโยงเรื่องวัฒนธรรมกับตัวอย่างให้เป็นรายบุคคลอย่างเป็นรูปธรรม

เนื่องจากการเรียนการสอนไม่ได้เกิดขึ้น ณ ประเทศที่เรียนภาษานั้น จึงจำเป็นที่จะต้องให้ข้อมูลข่าวสารทางด้านวัฒนธรรม โดยใช้สื่อที่เป็นโสตทัศนูปกรณ์ เช่น รูปถ่าย วิดิโอ รูปภาพในนิตยสาร เพื่อดึงดูดสายตาผู้เรียนให้สนใจ และเพื่อให้สังเกตเห็นเกี่ยวกับความหลากหลายในวัฒนธรรมที่มีอยู่ และเข้าใจที่มาของวัฒนธรรมนั้นๆ ในการนำเสนอตัวอย่างควรเป็นตัวอย่างที่เป็นรูปธรรมว่าเป็นใคร ที่ไหน เพื่อมิให้เกิดความเข้าใจว่าวัฒนธรรมนั้นเป็นเช่นนั้นทั้งหมด และเพื่อให้เห็นความหลากหลายควรนำเสนอตัวอย่างอื่นๆด้วย

TS3 ฝึกให้นักเรียนสังเกตด้วยตาตนเอง

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า เนื่องจากการเรียนการสอนไม่ได้เกิดขึ้น ณ ประเทศที่เรียนภาษา จึงเป็นหน้าที่ของผู้สอนที่จะต้องนำข้อมูลข่าวสารของวัฒนธรรมมานำเสนอ แต่ควรหลีกเลี่ยงที่จะชี้ชัดหรือชี้นำลงไปว่า วัฒนธรรมของประเทศนั้นๆ เป็นเช่นไร ควรนำเสนอข้อมูลข่าวสารให้มีความหลากหลายให้นักเรียนได้เห็นและสัมผัสด้วยตาตนเองว่าเป็นเช่นไร

TS4 ให้นักเรียนคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรมโดยการเปรียบการกระทำของบุคคลอื่น(ที่มีวัฒนธรรมแตกต่าง) กับการกระทำของตน

ให้นักเรียนสังเกตเห็นว่า ณ สถานการณ์เช่นนั้น ผู้อื่นมีธรรมเนียมปฏิบัติเช่นไร และ ฝึกให้นักเรียนคิดว่าทำไมจึงทำเช่นนั้น โดยเปรียบเทียบกับวัฒนธรรมของตน หากนักเรียนรู้สึกแปลกกับการกระทำนั้น ผู้สอนควรฝึกให้นักเรียนคิดว่าสังคม สิ่งแวดล้อม วิธีคิด และ ค่านิยมของผู้อื่นนั้นส่งผลอย่างไรกับการกระทำ ซึ่งจะทำให้นักเรียนหันกลับมามองตนเอง

TS5 ถามเพื่อให้สังเกตเห็นสิ่งที่เหมือนกันและสิ่งเป็นจุดร่วมกันในฐานะที่เป็นมนุษย์

ในขณะที่ให้นักเรียนสังเกตเห็นวัฒนธรรมที่แตกต่าง และหันกลับมามองวัฒนธรรมของตนนั้น เป็นการเชื่อมโยงให้นักเรียนได้ "เรียนรู้การมีมุมมองหลายๆด้าน" และ "เข้าใจในวัฒนธรรมที่แตกต่าง" ครูควรจะให้นักเรียนสังเกตเห็นว่า ถึงแม้จะมีธรรมเนียมปฏิบัติที่แตกต่างกัน แต่ก็ต่างเป็นมนุษย์ที่มีเลือดเนื้อ จึงมีความต้องการทั้งทางด้านจิตใจและร่างกายเหมือนๆกัน ครูควรเป็นคนถามนำเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกคิด

TS6 ให้นักเรียนตระหนักถึงความเปลี่ยนแปลงในการรับรู้ของตนต่อเรื่องราวของวัฒนธรรม

ให้นักเรียนเปรียบเทียบความคิดความรู้สึก เมื่อได้สัมผัสวัฒนธรรมนั้นในตอนแรก กับความคิดความรู้สึกหลังจากได้เรียนรู้ พูดคุย และมองจากมุมมองหลายๆด้าน ว่ามีการเปลี่ยนแปลงทางด้านความคิดเป็นเช่นไร จะได้ไม่ด่วนตัดสินใจอะไรลงไปในทันทีเมื่อได้สัมผัสกับวัฒนธรรมที่แตกต่าง นักเรียนจะรู้จักค่อยๆสังเกตพินิจพิจารณาไปเรื่อยๆ

TS7 นำกิจกรรมทางด้านภาษาผสมผสานเข้าไปในการคิดวิเคราะห์เรื่องวัฒนธรรม

ใช้กิจกรรมทางด้านภาษาในการขบคิดวัฒนธรรม และหาหนทางที่จะแก้ไขปัญหาที่ตนประสบ จากการที่ใช้ภาษา ก็จะทำให้เข้าใจวัฒนธรรมได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ในขณะเดียวกันเพื่อที่จะเรียนรู้วัฒนธรรม โดยผ่านกิจกรรมทางด้านภาษา ก็จะทำให้ภาษาที่เรียนนั้นพัฒนายิ่งขึ้น จึงถือว่าทั้งภาษาและวัฒนธรรมจึงเป็นตัวเอื้อซึ่งกันและกันให้พัฒนาการเรียนรู้ให้อยู่ในระดับที่สูงขึ้น

TS8 สอดแทรกความคิดเห็นส่วนบุคคลในการสนทนา

ในขณะที่ดำเนินกิจกรรมทางด้านภาษาเพื่อที่จะขบคิดวัฒนธรรม ควรให้นักเรียนได้สอดแทรกความคิดเห็นส่วนตัวของตนลงไปด้วย เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการรับมือและการปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมนั้นๆได้ ซึ่งวัฒนธรรมที่แตกต่างนี้ไม่ได้หมายถึงวัฒนธรรมต่างชาติเพียงอย่างเดียว แต่รวมทั้งวัฒนธรรมของคนในชาติเดียวกันที่ใช้ภาษาเดียวกัน แต่มีพื้นฐานครอบครัว สิ่งแวดล้อม ค่านิยมที่แตกต่างกัน การที่ได้สนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นนี้จะทำให้พัฒนาการรับรู้ทั้งทางภาษาและวัฒนธรรม นอกจากนี้ยังทำให้นักเรียนได้ตระหนักเห็นว่า แต่ละบุคคลแม้แต่ในชาติเดียวกันก็ยังมีความแตกต่าง และยังทำให้นักเรียนเกิดความสนใจที่รู้จักคู่สนทนาให้มากยิ่งขึ้น ซึ่งจะทำให้นักเรียนเข้าใจในความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรมมากขึ้น

TS9 สอดแทรกการเรียนรู้ร่วมกันและการอยู่ร่วมกัน

วัฒนธรรมที่แตกต่างไม่ใช่เป็นเรื่องของเรากับคนต่างชาติเท่านั้น แต่เป็นเรื่องของเรากับคนที่อยู่รอบข้าง ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนที่นั่งอยู่ข้างๆในชั้นเรียน หรือคนรอบข้างเราที่มีความแตกต่างจากตัวเรา ดังนั้นควรจะให้นักเรียนเรียนรู้ที่จะยอมรับและเคารพในความแตกต่างของเพื่อน และคนรอบข้าง เพื่อที่จะสามารถอยู่ร่วมกัน ซึ่งจะเป็นการสร้างนิสัยให้กล้ายอมรับวัฒนธรรมที่แตกต่างได้

ตารางความสัมพันธ์ระหว่างCultural Literacy กับTeaching Strategy

	CL1	CL2	CL3	CL4	CL5	CL6	CL7	CL8	CL9
TS1	◎	◎	◎	◎	◎	◎	◎	◎	◎
TS2	◎	◎	◎	o	o	o	o	o	○
TS3	◎	◎	◎	o	o	o	o	o	o
TS4	o	○	◎	◎	○	o	◎	◎	o
TS5	o	○	○	◎	◎	○	○	○	o
TS6	o	○	◎	○	○	◎	o	o	o
TS7	o	o	◎	○	◎	o	◎	○	◎
TS8	o	◎	◎	○	◎	○	○	◎	◎
TS9	○	o	o	o	○	○	◎	◎	◎

◎:มีความสัมพันธ์ระดับมากสุด ○: :มีความสัมพันธ์ระดับมาก o:มีความสัมพันธ์

4. กลยุทธการเรียนการสอนทางด้านวัฒนธรรมใน『あきこと友だち』เพื่อเสริมสร้าง Cultural Literacy

เนื่องจากกลุ่มเป้าหมายของตำราชุดนี้ เป็นนักเรียนมัธยมปลาย ดังนั้นหัวเรื่องในการสนทนาจะเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวนักเรียน(TS1) สถานการณ์ในบทสนทนามักเป็นสถานการณ์ที่เกิดขึ้นที่โรงเรียนเป็นส่วนใหญ่ เช่น พาชมโรงเรียน การเดินทางมาโรงเรียน กิจกรรมในโรงเรียน เพื่อน ชีวิตประจำวัน วันหยุด เป็นต้น การตั้งหัวเรื่องที่ใกล้ตัวนักเรียน ทำให้นักเรียนสนใจ และกระตือรือร้นที่จะใช้ภาษาญี่ปุ่นในการสนทนาเรื่องราวของตัวเอง

ในการนำเสนอเนื้อหาทางด้านวัฒนธรรม ตำราชุดนี้ได้นำเสนอใน 2 รูปแบบ คือ

(1) นำเสนอในคอลัมภ์ミニ情報 เป็นภาษาไทย โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 4หมวด และมีสัดส่วน ดังนี้

(a) ขนบธรรมเนียมประเพณีญี่ปุ่น ร้อยละ 45

(b) สภาพสังคมปัจจุบันของญี่ปุ่น ร้อยละ 26

(c) นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในญี่ปุ่น ร้อยละ 23

(d) วัฒนธรรมการใช้ภาษา ร้อยละ 6

(2) นำเสนอสอดแทรกในบทสนทนา และแบบฝึกหัด เป็นภาษาญี่ปุ่น

ในที่นี่จะขอนำเสนอตัวอย่างการจัดการเรียนการสอนทางด้านวัฒนธรรมในตำรา『あきこと友だち』โดยยึดกลยุทธที่ Yabe (2001) เสนอ

ในบทที่ 3 หัวเรื่องพาชมโรงเรียน ได้นำเสนอเกี่ยวกับโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของญี่ปุ่นในミニ情報 ทางคณะผู้แต่งได้ตระหนักว่า หากถ่ายแต่ภาพสถานที่ และไม่ได้ระบุชื่อของโรงเรียน อาจทำให้นักเรียนเข้าใจว่าโรงเรียนญี่ปุ่นทุกโรงเป็นเช่นนั้น จึงยกตัวอย่างโรงเรียน 1 โรงพร้อมระบุชื่อโรงเรียน(TS2) แต่อย่างไรก็ดี ผู้สอน

ควรนำตัวอย่างโรงเรียนของญี่ปุ่นโรงอื่นๆมาประกอบด้วย หรืออาจให้นักเรียนหาข้อมูลโรงเรียนญี่ปุ่นที่ตนรู้สึกว่าน่าสนใจ จากโฮมเพจ และ แนะนำข้อมูลที่ตนหามาให้กับเพื่อนคนอื่นๆทราบ(TS3)

หัวข้อไวยากรณ์เรื่อง "วิธีการ/เครื่องมือ/สื่อで+V" ในบทที่11 หลังจากที่นำเสนอตัวอย่าง ประโยค「イタリア人はピザを手で食べます。」แล้ว อาจพูดคุยถึงวัฒนธรรมในการรับประทานอาหารของแต่ละชนชาติ เช่น ชาวญี่ปุ่นใช้ตะเกียบรับประทานอาหาร และคนในครอบครัวจะมีตะเกียบและแก้วจานชามเป็นของตนเอง หลังจากนั้นผู้สอนถามนักเรียนชาวไทยมีวัฒนธรรมในการรับประทานอาหารเช่นไร แต่ละภาคแตกต่างกันหรือไม่ และครอบครัวของนักเรียนเป็นเช่นไร และมีแก้วจานชามที่เป็นของตนหรือไม่อย่างไร(TS4&TS5)

ในบทที่ 23 หัวเรื่องกฎระเบียบโรงเรียน ได้นำเสนอเกี่ยวกับเครื่องแบบนักเรียนในミニ情報(じょうほう)ว่าในสมัยก่อนเครื่องแบบของญี่ปุ่นมักจะมีสีสันที่เคร่งขรึม และรูปแบบตายตัว แต่ปัจจุบันมีความหลากหลาย พร้อมทั้งนำเสนอรูปตัวอย่างเครื่องแบบต่างๆ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และเช่นเดียวกับบทที่3 ผู้สอนควรให้นักเรียนหาข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องแบบของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของญี่ปุ่นจากสื่อต่าง เช่น จากโฮมเพจ นิตยสาร หนังสือ การ์ตูน ละครทีวี และนำข้อมูลที่ตนได้มานำเสนอให้เพื่อนคนอื่นๆทราบ(TS3)

ส่วนในบทสนทนาของบทเดียวกันนี้ได้กล่าวถึงณัฏฐาผู้ซึ่งสังเกตเห็นสีผมของอาโอกิเป็นสีน้ำตาล จึงถามอากิโกะว่า ที่โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายนั้นสามารถย้อมผมได้หรือ อากิโกะตอบณัฏฐาว่าขึ้นอยู่กับโรงเรียน ซึ่งแต่ละโรงจะมีกฎไม่เหมือนกัน อย่างเช่น โรงเรียนของพี่ชายตนนั้นไม่มีเครื่องแบบ และนักเรียนชายไม่ต้องตัดผมสั้นก็ได้ ในขณะที่คุยกันนั้น ลีซึ่งเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนชาวเกาหลีก็กล่าวขึ้นมาว่าในโรงเรียนของไทยก็มีกฎระเบียบแตกต่างเช่นกัน เช่น กฎระเบียบในเรื่องการถอดรองเท้า ในขณะที่นำเสนอเนื้อหาในบทสนทนาผู้สอนควรให้นักเรียนคิดเปรียบเทียบกับโรงเรียนของตนว่ามีกฎระเบียบเช่นไร และอาจถามถึงกฎระเบียบของเพื่อนต่างโรงเรียนของนักเรียน เพื่อให้คิดเปรียบเทียบไปด้วย(TS4)

ในบทที่ 29 หัวเรื่องความทรงจำในวัยเด็ก ได้นำเสนอเรื่อง โอฟุโระ ในミニ情報(じょうほう) ว่าหลังจากอาบน้ำชำระร่างกายแล้ว คนญี่ปุ่นนิยมแช่ตัวในอ่างน้ำอุ่น และจะใช้น้ำนั้นแช่ต่อๆกัน จนครบทุกคนในบ้าน เมื่อนักเรียนได้ข้อมูลทางด้านวัฒนธรรมนี้ นักเรียนไทยอาจจะรู้สึกว่าแปลก และอาจจะรู้สึกรังเกียจหากต้องแช่ตัวโดยใช้น้ำนั้นร่วมกับผู้อื่น ผู้สอนควรนำประเด็นนี้ขึ้นมาพูดคุย และให้นักเรียนช่วยกันคิดว่าทำไม ชาวญี่ปุ่นจึงใช้น้ำนั้นแช่ต่อๆกัน โดยที่ไม่เปลี่ยนน้ำ และผู้สอนควรให้นักเรียนหันกลับมาคิดถึงวิธีอาบน้ำของไทยว่าใช้น้ำเย็น หรือน้ำอุ่นอาบ มีการแช่ตัวหรือไม่ และอาบวันละกี่ครั้ง ทำไมจึงทำเช่นนั้น (TS4&TS5) คำตอบอาจจะออกมาหลายหลาก ซึ่งเป็นสิ่งที่ดี นักเรียนจะได้สังเกตเห็นว่า แม้แต่คนไทยด้วยกันเอง ธรรมเนียมปฏิบัติก็ยังแตกต่างกัน(TS8&TS9) จากนั้นให้นักเรียนเปรียบเทียบความรู้สึกเมื่อได้รับรู้เรื่อง การแช่ตัวแบบญี่ปุ่นในครั้งแรก กับความรู้สึกหลังจากได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นนั้นแล้วว่า มีการเปลี่ยนแปลงความคิดเป็นเช่นไร(TS6) นอกจากนี้ผู้สอนอาจหยิบยกเรื่องสิ่งที่ชาวญี่ปุ่นรู้สึกตะขิดตะขวงใจที่เห็นชาวต่างชาติที่มาเที่ยวบ้านของตนแล้วนำรองเท้าสลิปเปอร์ที่ใส่เฉพาะในห้องน้ำ ใส่ออกมาเดินตามห้องต่างๆ เนื่องจากรู้สึกว่าไม่ค่อยสะอาด มนุษย์ต่างมีทัศนคติในเรื่องของความสะอาดเช่นกัน (TS5) แต่แตกต่างกันในรายละเอียดเท่านั้น

ในแบบฝึกหัดที่ 5 ของบทที่ 28 เป็นแบบฝึกเรื่องとき โดยนำเสนอสำนวน หรือ การทักทาย เช่น"ไม่เป็นไร" หรือ "การไหว้" และให้นักเรียนคิดว่าจะพูดหรือจะกระทำเมื่อไร คำตอบดูเหมือนจะออกมาในรูปแบบเดียว เช่น "ไม่เป็นไร" ใช้เมื่อมีคนมาขอโทษ "ไหว้" เมื่อพบคนที่อาวุโสกว่า หากคำตอบเป็นเช่นนั้น ผู้สอนควรถามเพื่อให้เกิดคำตอบหลายหลาก เช่น เวลาเพื่อนเสียใจที่ทำคะแนนไม่ดี นักเรียนจะปลอบเพื่อนว่าอย่างไร นักเรียนจะไหว้เมื่อพบพี่ชายหรือพี่สาวของตนหรือไม่ หรือเมื่อนักเรียนตื่นตอนเช้าในวันหยุด เมื่อพบคุณพ่อคุณแม่ นักเรียนไหว้หรือไม่ เป็นต้น นอกจากนี้ผู้สอนควรถามเหตุผลที่ทำและไม่ทำด้วย เพื่อเป็นการฝึกให้ขบคิดเหตุผลของการกระทำนั้นๆ ในขณะที่ดำเนินกิจกรรมการฝึกทางภาษา นักเรียนจะเรียนรู้และเข้าใจในวัฒนธรรมได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น(TS7)

5. สรุป

ในการเรียนภาษาต่างประเทศในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยเฉพาะภาษาญี่ปุ่น อาจมีผู้สอนที่เคยตั้งคำถามว่า สิ่งที่สอนนี้มีประโยชน์ในอนาคตกับนักเรียนของตนหรือไม่ สำหรับผู้เขียนแล้ว มองเห็นว่านักเรียนที่เรียนภาษาญี่ปุ่น อาจจะมีส่วนน้อยที่ได้ใช้ภาษาญี่ปุ่นโดยตรงในอนาคต แต่นักเรียนส่วนใหญ่จะได้นำทักษะ Cultural Literacy ที่ได้ฝึกในขณะที่เรียนภาษาญี่ปุ่นไปปรับใช้ให้สามารถตั้งรับ และปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมที่แตกต่างได้ ซึ่งจะทำให้สามารถอยู่ร่วมกับสังคมและผู้อื่นได้อย่างมีความสุข และพัฒนาเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ และสามารถสร้างสังคม ซึ่งมีความหลากหลายทางด้านวัฒนธรรมให้เป็นสังคมที่น่าอยู่ยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

矢部まゆみ（2001）「海外の初中等教育における日本語教育と＜文化リテラシー＞」、『２１世紀の日本事情』３号、くろしお出版 16-29